

[Jens Thomsen.]

ning, for det andet kan det kommunale Selvstyre forøges derigennem i Stedet for at indskrænkes. Naar man letter Kommunerne for nogle af de Udgifter, som Kommunalraadene ingen Indflydelse har paa, ved at overføre disse til Staten, bliver Kommunens Udgifter mindre og derigennem mere afhængige af den enkelte Kommunes økonomiske Administration. Der er jo mange, der siger, at alle Kommunens Udgifter administreres af Staten, og at der i Virkeligheden intet kommunalt Selvstyre findes, og det kan ogsaa være smaat nok med dette Selvstyre, men trods alt er der dog meget stor Forskel paa Byrderne i de forskellige Kommuner, hvilket for en væsentlig Del bunder i en bedre eller en daarligere Administration. I denne Forbindelse vil jeg henlede Opmærksomheden paa den Forskel, der opstod for de enkelte Kommuner under Højkonjunkturen, da mange af Landets Skatteydere havde gode Indtægter. Enkelte Kommuner udskrev da rigelige Skatter, saa de kunde betale deres Gæld, men desværre var det vel nok de faa, der brugte den gode Tid til at konsolidere sig i. Der var mange Kommuner, der ligesom mange Privatpersoner gik den modsatte Vej og stiftede Gæld i den gode Tid. Naa, det nytter jo ikke at græde over spildt Mælk, men af Hensyn til Fremtiden maa Forholdene lægges saaledes til Rette, at Flid og Sparsommelighed bliver belønnet. Der er vel mange, der har den Opfattelse, at kommunal Sparsommelighed er af det onde, men en fornuftig Økonomi er nødvendig i enhver Forretning, ellers gaar det galt. Særlig store Fordringer med Hensyn til Sparsommeligheden maa man kræve, naar man skal administrere andre Folks Penge. Som bekendt er der jo kun to Slags Mennesker, der kan spare: Dem, det ligger i Blodet, og dem, der tvinges til det. Den store Købmand i Aarhus, Hans Broge, var en udpræget Type paa dem, hvem det ligger i Blodet at spare. Da en af hans Venner spurgte ham, hvorfor han rejste paa tredje Klasse, sagde han: Fordi vi ingen fjerde Klasse har her i Landet. Den store Købmand tillagde sig ikke flotte Vaner, fordi han fik store Indtægter, men mange danner jo en Modsætning dertil, og der er mange, der faar flotte Vaner, naar de skal administrere andres Penge. Havde samtlige Kommunalbestyrelser under Højkonjunkturen haft noget af den samme udprægede Økonomi i Blodet som her nævnte Købmand, havde de nu forelagte Love været mindre paakrævede, end de nu er.

En væsentlig Fejl ved Socialloven er den, at den ødelægger den sunde Økonomi og Sparsommelighed i Kommunerne. Mange Kommunalraad faar den Opfattelse, at de kommer af med Pengene til Refusionsforbundet, hvis de fører en sparsommelig Husholdning, og saa kan de jo lige saa godt lade rulle. Det her forelagte Lovforslag virker paa lignende Maade, og det er min Opfattelse, at vor Økonomi ikke kan taale den yderligere Belastning, som en manglende Sparsommelighed og en svækket Økonomi er.

Naar Udgifterne overføres til Staten eller lignende store Fællesfonds, svinder Sparsommeligheden, og det er derfor kun forsvarligt at overføre de Udgifter, som dikteres af Staten, men det kan vist ogsaa godt gennemføres i en saadan Udstrækning, at den Udligning, som Loven her tilsigter, bliver til Virkelighed.

Imidlertid er det min Opfattelse, at vi paa adskillige Omraader bør indføre nyere og mere moderne Principper, og paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig at henstille, at der bliver mere Lighed for Loven, end der er i Øjeblikket. Staten maa behandle samtlige Indbyggere som danske Statsborgere med lige Rettigheder og Pligter og ikke som nu sætte Skel mellem Københavnerne og Landboerne. Naar der skal betales Skat til Staten, skal Københavneren betale mindre end Landboeren, idet det skattefrie Fradrag er større i København end paa Landet. Forholdet er omvendt, naar det gælder Understøttelse; saa skal Københavneren have mere end Landboeren. Naar man tegner en privat Forsikring, er der lige Ret og Pligt for enhver, om han bor i København eller paa Landet, men den tvungne Invalidforsikring giver større Understøttelse i København end paa Landet, Invalidere nyder den i København mere end paa Landet. Invalidforsikringen er, som sagt, tvungen, enhver dansk Statsborger skal svare sin Forsikringspræmie, og jeg vil da gerne spørge den højtærede Minister, om der kræves en højere Præmie i København end paa Landet til Invalidforsikringen. I den private Forsikring betales der selvsagt en højere Præmie for en forhøjet Forsikring, og naar Staten paafører Skatteyderne en tvungen Forsikring, maa man ogsaa give dem lige Rettigheder og lige Pligter.

Aarsagen til disse Urimeligheder er den, at det er dyrere at bo i København end paa Landet. Men Grunden hertil er, at man i København yder hinanden større Betaling for de gensidige Tjenester. Naar en Murer i København tjener dobbelt saa